

THYSIA HUISMAN

CLOSE-UP

Het schokkende verhaal van een
Nederlands fotomodel

PEPPER
BOOKS

Nur 402-321/W102001

Bisac BIO026000

© Pepper Books

© MMXX Tekst: Thysia Huisman

Vormgever omslag: Mariska Cock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

© Omslagfoto: Guy Rabier

© Auteursfoto: Chantal Spieard

© Foto's 1-12, 16, 17, 24-26, 32, 33: Thysia Huisman;

13-15: Make-up & Beauty / Dik Peeters;

18-20: Flair / DPG Media Magazines B.V.;

21: Frank Pinckers;

34: Chantal Spieard.

De uitgeverij heeft getracht om alle rechthebbende fotografen te achterhalen.

Aan hen die desondanks menen aanspraak te kunnen maken op enig recht, wordt verzocht contact op te nemen met uitgeverij Pepper Books.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

pepperbooks.nl

Dit boek draag ik op aan alle slachtoffers van seksueel geweld.

Aan hen die zo dapper zijn dat ze naar voren durven komen. En aan hen die, vanuit gevoelens van schuld en schaamte of om wat voor reden dan ook, dat niet kunnen.

Proloog

Toen ik wakker werd, was ik naakt. En ik lag in een vreemd bed. Of nee, ik herkende het bed wel. Het was zijn bed. Alleen had ik geen idee hoe ik daar beland was. Het enige wat ik wel wist, was dat mijn hoofd aanvoelde alsof het gevuld was met watten. Denken alleen al kostte moeite. Alles was een grote chaos daarboven. Mijn benen deden pijn. Toen ik met veel moeite mijn hoofd wat optilde om ze te bekijken, zag ik blauwe plekken in grillige vormen op mijn bovenbenen. Vervolgens probeerde ik mijn armen te bewegen, maar die weigerden dienst en bleven slap en zwaar liggen tussen de verfrommelde lakens. Opstaan lukte niet. Mijn lichaam leek onbestuurbaar. Koortsachtig groef ik in mijn geheugen. Waarom lag ik in zijn bed? Maar hoe hard ik het ook probeerde, ik kon me gewoonweg niks herinneren. Godverdomme. Ik moest me toch nog wel iets kunnen herinneren? Maar hoezeer ik ook mijn best deed... niks.

Ik probeerde te reconstrueren wat mijn laatste herinnering van de afgelopen nacht was. Heel langzaam trokken er een paar vage flarden aan mijn netvlies voorbij. Het leken wel de 8 millimeterfilmpjes die mijn opa vroeger maakte bij bijzondere gelegenheden: dansen in de hippe Parijse club Les Bains. Daarna bij hem thuis wat drinken. Het beeld

van een paar Oostblokmeiden die verveeld en ongeïnteresseerd voor zich uit staren en oudere mannen die bronstig om hen heen hangen, diepte ik als een foto op uit mijn geheugen. Het volgende beeld: hij reikt me een drankje aan. Speciaal voor mij gemaakt, lachen zijn hagelwitte tanden.

Daarna werd het zwart...

Het is stil in het lokaal, op wat papiergeritsel na van de printjes die ik net heb uitgedeeld aan mijn medecursisten om te lezen. Gespannen speur ik hun gezichten af om te gissen wat ze ervan vinden. Voor de wekelijkse huiswerkopdracht van mijn schrijfcursus heb ik het opgeschreven. Een herinnering uit een ver verleden. Meer dan 25 jaar heb ik erover gezweven. Uit schaamte. En om te vergeten. Maar ergens diep van binnen had dit verhaal net zo lang gewacht op het juiste moment om naar buiten te komen. En het vreemde is dat het opschrijven ervan zo gemakkelijk was gegaan. Verrassend gemakkelijk. In één vloeiende beweging hadden mijn vingers het toetsenbord beroerd, bijna alsof ze iemand anders toebehoorden. Alsof iets of iemand buiten mezelf me te hulp schoot om mijn verhaal op papier te zetten. Een verhaal dat al zo lang in me had liggen smeulen, maar dat in mijn ogen nooit het daglicht had kunnen verdragen.

Ik slik en kijk naar het blaadje met mijn eigen woorden dat voor me op de tafel ligt.

Ik probeerde opnieuw op te staan. Maar het leek of mijn armen en benen vastzaten in een brij van drijfzand. Eenvoudigweg te zwaar om aan te ontsnappen. Een scherpe pijn klopte achter mijn ogen. Bonkend. Even had ik het gevoel dat ik moest overgeven. Godverdomme, nee, ik moest me concentreren. Ik moest nadenken. Wat was er gebeurd? Hoe

meer ik het me probeerde te herinneren, hoe harder het gebonk in mijn hoofd weerklonk. Ik staarde naar het plafond. Hoe was ik hier terechtgekomen? Even voelde ik me totaal gedesoriënteerd. Flarden van de afgelopen nacht kwamen op me af. Onscherp. En dan, vaag maar tegelijkertijd helder als wat, doemde er een beeld op uit het gitzwart van mijn hoofd: hij ligt boven op me. Met mijn armen gekruist voor mijn borst probeer ik hem van me af te duwen. Zijn lichaam voelt zwaar. Het geluid van mijn bloesje dat scheurt. Het klinkt oorverdovend door de nacht.

Na al die jaren hoor ik dat nu nog steeds. In mijn hoofd. Oorverdovend.

Wanneer iedereen klaar is met lezen, duurt de stilte in het lokaal een eeuwigheid. Ik zie een verwilderde blik en rode blosjes bij de vrouw die vlak naast me zit. Een ander kucht ongemakkelijk. En nog iemand anders laat een diepe zucht horen. De spanning is om te snijden.

‘Wat vinden jullie van het verhaal van Thysia?’ Onze docent doorbreekt de stilte.

Geen reactie. Het blijft muissil. Niemand geeft antwoord. Ineens bekruipt me een naar voor gevoel. Dit is niet goed. Dit is niet goed. Had ik het maar nooit laten lezen. Wat zullen ze wel niet van me denken? Zullen ze me zielig vinden? Of nog erger: zullen ze me veroordelen omdat dit mij overkomen is? Dat was immers geweest wat ik zelf ook al die jaren had gedaan.

Ik had me vies gevoeld. Vies en vol schaamte. En toen ik eenmaal weer helder kon denken, besloot ik dat ik aan niemand zou vertellen wat er die nacht gebeurd was. Ik drukte het weg, ergens in het diepste van mijn geheugen. Op de donkerste plek in mijn hoofd. Ik wilde geen slachtoffer zijn. Ik was niet weerloos of zwak. Al die jaren kon ik het simpelweg niet

aan mezelf verkopen dat mij zo iets vreselijks was aangedaan. Te pijnlijk. Want uiteindelijk vond ik dat ik zelf een groot aandeel in de schuld had. Had ik überhaupt niet naar Parijs moeten gaan? Had ik wel hard genoeg nee gezegd? Waarom had ik niet teruggevochten? Waarom was ik daar gebleven terwijl mijn intuïtie toch vanaf het begin al feilloos was geweest: wegwezen hier, je wilt hier niet blijven. Maar ik was wél gebleven. Stomkop die ik was. Eigen schuld. Schaamte. Schuld. En nog meer schaamte. Dan maar net doen alsof het me niet echt raakte. Nog beter: doen alsof het niet echt gebeurd was.

Ik heb altijd geweten dat ik er niet voor eeuwig voor weg kon lopen. Hoe hard ik ook probeerde te rennen. Alles heb ik gedaan om te vergeten. Echt alles. Alles waar ik niet trots op ben. Het was een continuüm van zwerven, verdwalen en de weg kwijtraken. Al die jaren heb ik mezelf verdoofd om maar niet te hoeven voelen hoe heftig, diep en scherp de pijn is die ik in me draag. Het voelde als een donker gat, een leegte in mezelf, die gedempt moest worden. En om die leegte te vullen, ben ik ver gegaan. Rockbottom, daar ben ik geweest.

‘Jemig, ik ben hier even stil van.’ De eerste van de groep reageert.

Meedogenloos bonkt mijn hart in mijn keel en ik staar naar het papier op mijn tafeltje.

‘Het lijkt wel alsof dit echt gebeurd is.’ De tweede die wat zegt, klinkt aangedaan. ‘Is dat zo, is dit echt gebeurd?’

Nog steeds heb ik de moed niet gevonden hen aan te kijken of iets terug te zeggen.

‘Wat een ontzettende klootzak is die vent, zeg. Ik vind het echt heel aangrijpend opgeschreven. Of het nou echt gebeurd is of niet. Het is alsof ik de pijn zelf voel.’

Die laatste reactie is genoeg aanmoediging om mijn ogen van het

papier los te weken. Ongemakkelijk kijk ik naar de anderen in het lokaal. De onzekerheid blijft, maar ik weet dat ik er klaar voor ben om mijn verhaal te vertellen. Over wat er toen gebeurd is. Hoe ik er jarenlang over heb gezwegen maar nooit iets durfde te doen. Dat ik door de #MeToo-beweging tot het besef kwam dat ook ik een slachtoffer was, van iets wat veel groter was dan hij en ik toen in dat bed in Parijs. Fuck, ik was wel degelijk een slachtoffer.

Ik weiger nog langer mijn mond te houden. Zou hij weten dat zijn tijd om is? Hoeveel vrouwen gaan er opstaan om hun verhaal, hun nachtmerrie met hem als hoofdpersoon, met de wereld te delen? Zou hij de gezichten van al die meisjes voor zich zien als hij 's nachts probeert de slaap te vatten? Tiktak, tiktak, tiktak... De tijd is om.

Ook al is het jaren geleden wat er is gebeurd en weet hij misschien niet eens meer wie ik ben, het maakt me niet uit. Ik zwijg niet langer. Ik sta op. Dit is mijn verhaal.

Maar een verhaal heeft altijd een begin. Ook dat van mij.

Deel I

1989

‘Ga je mee naar mijn huis?’ Ik probeer nonchalant te klinken. Daar heb ik de afgelopen week hard op geoefend. Want het is belangrijk dat ik niet te geïnteresseerd lijk.

De staalblauwe ogen van Gijs staren me aan. Ogen die me doen blozen. Ogen die me zien. Maar ik heb geen idee wat hij denkt. Laat staan of hij ingaat op mijn verzoek. Nog een schepje erbovenop dan maar.

‘We hebben allebei twee tussenuren. Scheikunde valt uit. En Nederlands.’ Zou dit hem overtuigen? Onbewogen staat Gijs tegenover me op het bordes van onze school. Zijn ogen boren zich in de mijne. Ik voel mijn wangen rood kleuren. God, wat vind ik hem leuk. Gelukkig heb ik dit gesprek in mijn hoofd al duizend keer gevoerd, anders was ik nu ter plekke van verlegenheid door de grond gezakt.

‘Er is niemand thuis.’ Ik gooi mijn ultieme wapen in de strijd. Als dit hem niet over de streep trekt, dan weet ik het niet.

‘Dus we kunnen doen wat we willen?’ Het is het enige wat Gijs zegt. Even denk ik terug aan onze uitgebreide tongzoensessie een paar dagen geleden. Zou hij ook vinden dat dat naar meer smaakte? Hij blijft me aankijken. Even lijkt het geroezemoes van schoolgenoten de stilte tussen ons te overstemmen. Net als ik denk dat hij nee zal zeggen, begint hij te grijnzen en draait zich dan abrupt om. Met

grote passen beent Gijs richting het fietsenhok. Even ben ik van mijn stuk gebracht. Gaan we nou naar mijn huis of niet?

Schoorvoetend volg ik Gijs langs de aula van het statige jarendertig-schoolgebouw. Onze school ademt uit al zijn poriën klassiek onderwijs. Gijs zit in de vijfde, ik in de vierde. Op de treden naar de aula zit een groepje oudere meiden uit dezelfde klas als Gijs. Als ik hun richting op loop, voel ik de afkeurende blikken branden. Terwijl ik hen nader, wordt het gefluister steeds harder. Ik ben nooit een echt meisjes-meisje geweest; op de een of andere manier lukte het me niet om bij de populaire vriendinnengroepjes te horen. Niemand leek me interessant genoeg te vinden. Het zoveelste onbetekenende kind in O'Neill-trui en ruitjesbroek. Maar afgelopen zomer veranderde dat plotseling. Die zomervakantie was ik gegroeid – vooral qua borstomvang en heupen. Ineens had ik vormen gekregen waar ik me in het begin eerlijk gezegd geen raad mee wist. Ook gaf mijn vader me eindelijk kleedgeld. Van dat geld was ik linea recta naar de kapper gegaan met een foto uit een modetijdschrift en had ik mijn suffe haar precies zó laten knippen en verven. In laagjes en met lichtere plukjes. Samen met mijn beste vriendin Robin was ik tegenwoordig vaste klant in de Mac & Maggie. Daar hadden ze de hipste kleding. Hip, zwart en strak. Iedere week pasten we de halve winkel. In de spiegel bij de paskamers werd ik verrast door mijn 'nieuwe' lichaam. Volgens Robin zag ik er sexy uit. Mijn wangen kleurden dieprood toen ik de laatste keer ook nog een complimentje van de verkoper kreeg. 'Staat je fantastisch, meid!' Nog geen vijf minuten later leverde ik mijn kleedgeld in bij de kassa en liep de winkel uit met mijn handen vol tassen.

Na de zomervakantie werd ik opeens gezien door de coole jongens uit hogere klassen. Ze zeiden zomaar 'hoi' tegen me. Iedere pauze

vroegen ze of ik een sigaret met hen wilde roken. Als ik 'ja' zei, gingen ze ineens heel stoer doen. Vol afgunst keken de meiden toe. Ik zag de jaloezie flikkeren in hun ogen. Ha, dacht ik, dat hebben jullie niet zien aankomen, hè. Het was alsof er ineens een spotlight op me gericht stond. Het licht gaf een warmte af die fijn voelde. Onwennig, maar fijn. Nooit eerder had ik me zo gevoeld. Deze aandacht maakte me een ander mens. Iemand die gezien werd. Die niet langer onzichtbaar was. Die ertoe deed. Van een meisje was ik nu ineens een vrouw geworden.

Het aanzwellende gefluister haalt me uit mijn hoofd en brengt me weer terug in het hier en nu, op het schoolplein.

'Trekzeug,' hoor ik Sanne, het vorige vriendinnetje van Gijs, naar me sissen als ik haar voorbijloop. De andere meiden lachen. Hoog en vals.

Even voel ik me heel klein en onzeker. Het liefst zou ik willen oplossen in de lucht. Gewoon verdwijnen. Maar dan zie ik Gijs in het fietshok zijn fiets van het slot halen. Hij lacht naar me en wenkt me met zijn hoofd.

Fuck you, ik laat me niet op mijn kop zitten door deze kutwijven. Ik duw mijn kin vooruit, recht mijn rug en kijk zo arrogant mogelijk. Met opgeheven hoofd loop ik langs de meiden, die mijn bewegingen met argusogen volgen. Het laatste wat ik wil, is laten merken dat hun blikken en geroddel me ook maar een klein beetje raken. Dat nooit. Ik ben stoer en sterk. Met een mysterieus glimlachje op mijn gezicht durf ik zelfs in de richting van Sanne te kijken. Ik zie dat ze schrikt als onze ogen elkaar, in het voorbijgaan, ontmoeten. Even flitst er een zweempje van onzekerheid over haar gezicht. Ik zet mijn blik weer op oneindig en zo zelfverzekerd als ik kan, loop ik langs het groepje meiden naar het fietsenhok.

Quasinonchalant fietst Gijs slingerend mijn kant op. Zijn oude tas met schoolboeken hangt aan zijn schouder. Zijn afgetrapte cowboylaarzen leunen op de pedalen. En zijn ogen zeggen dat de wereld aan zijn voeten ligt. Hij komt dichterbij. Ineens voel ik een vreemd, maar lekker gevoel vanuit mijn kruis zich door mijn onderbuik verspreiden. Hoe zou het zijn als Gijs me aanraakt? Als hij de binnenkant van mijn dij en zou strelen. Helemaal omhoog tot mijn liezen. Alleen al de gedachte aan zijn aanraking maakt me gek van verlangen, maar tegelijkertijd ook nerveus door mijn gebrek aan ervaring. Zou hij mij net zo graag willen als ik hem? Als hij vlak voor mijn neus afstapt, zie ik de belofte van wat komen gaat in zijn ogen. Hij vindt me leuk. Geen enkele twijfel. Hij vindt me leuk. Ik glimlach naar hem. Gijs grijnst terug.

Een paar minuten later fietsen we zwijgend naast elkaar de straat in waar ik woon. Het is een nieuwbouwwillawijk, vlak bij onze school. Dure auto's op de opritten, veel groen tussen de imposante huizen, een eigen jachthaven, maar er is geen sterveling op straat en de meeste huizen lijken verlaten. Leeg, donker, kil. Ook ons huis is niet veel beter. Als ik mijn fiets tegen de zijmuur zet, volgt Gijs braaf mijn voorbeeld. We hebben onderweg niks tegen elkaar gezegd. Dat hij in is gegaan op mijn uitnodiging, maakt me opeens verlegen. Ik wil hem iets vragen, maar ik twijfel hoe hij daarop gaat reageren. Ineens schaam ik me voor mijn van tevoren uitgedokterde plannetje. Hij gaat me vast uitlachen.

‘Ehm...’ Mijn wangen zijn nu vast vuurrood. ‘Heb je je camera bij je?’

Mijn vraag lijkt hem te verrassen. ‘Ja. Hoezo?’ Ik weet dat Gijs een fervent fotograaf is en zijn camera gaat altijd overal met hem mee.

‘Omdat...’ Even heb ik het gevoel dat ik door de grond zak, maar ik herpak me. ‘Omdat ik wil dat je foto's van me maakt.’

‘Je wilt dat ik foto’s van je maak?’ Gelukkig lacht hij me niet uit, maar zijn grijns wordt nog groter. Zijn interesse om dit tussenuur met mij door te brengen lijkt nog meer aangewakkerd.

‘Ja, heel graag.’ Ik kijk hem aan en glimlach. Ik doe de voordeur open. Het is doodstil. De sombere meubels maken het huis nog onpersoonlijker. Doodser. Ik heb me hier nooit echt thuis gevoeld.

Nog voor we de drempel over zijn en ik de deur kan sluiten, omhelst Gijs me. Hij probeert me te zoenen. Zijn handen zijn overal. Ik laat hem begaan. Zijn tong dringt mijn mond binnen en draait wild heen en weer tussen mijn lippen. Hij drukt me met zijn lichaam tegen de muur. Dwingend plant hij zijn knie tussen mijn benen. Zijn zoen wordt steeds gretiger. Met zijn rechterhand bevoelt hij mijn borsten. Voor hij zich echt helemaal verliest, maak ik mezelf los uit zijn omhelzing. Dit gaat me iets te snel. Ineens voel ik dat ik zenuwachtig ben. Nu het moment waar ik al zo lang naar uitgekeken heb aangebroken is, twijfel ik. Is het wel goed om het nu te doen? Hier, op deze manier en op dit moment. Ben ik hier wel aan toe? Misschien ben ik toch niet zo stoer als ik me voordoe. Toen ik dit plannetje had bedacht, was ik misschien iets te makkelijk over mijn eigen gevoelens heen gestapt. Dit was natuurlijk niet zomaar een gebeurtenis. Dit moest speciaal zijn.

‘Wil je wat drinken?’ Mijn zenuwen bedwingend loop ik de woonkamer in richting het drankkastje van mijn vader. Weg van Gijs. Als ik de fles wodka tevoorschijn haal, volgt Gijs al mijn bewegingen. Zonder zijn antwoord af te wachten schenk ik twee flinke glazen in. Ik hoop zo dat de alcohol me minder verlegen zal doen voelen. Zwijgend maar met een gezicht dat zegt dat alles nog mogelijk is, geef ik hem het glas aan.

‘Proost!’ We proosten en nemen gelijktijdig een slok. Brandend baant de drank zich door mijn keel en slokdarm een weg naar beneden. Smerig, zeg. Maar ik laat me niet kennen en klok het hele glas in één keer naar binnen. Gijs volgt mijn voorbeeld.

Licht in mijn hoofd sta ik giechelend voor hem. Heel langzaam doe ik de knoopjes van mijn bloes open. En ik geef hem mijn meest sexy glimlach. Die ene waar ik al zo lang op geoefend heb. Meer aanmoediging heeft hij niet nodig. Als een leeuw op zijn prooi stort hij zich op me. Zijn mond zoekt mijn mond. Zijn handen graaien naar mijn borsten. Gijs gromt. Zijn wangen zijn rood. Van opwinding, gok ik. Ineens krijg ik het Spaans benauwd van deze hele situatie. Focus, Thysia!

‘Zullen we foto’s maken?’ Hopelijk klinkt het niet te veel als een uitvlucht. Gijs probeert me vast te pakken, maar ik ratel verder. ‘Je maakt geweldige foto’s. Ik wil heel graag dat je me fotografeert.’

Hij heeft andere plannen. Dat is duidelijk. Zijn aandacht heeft iets dierlijks. Alsof hij handelt vanuit een instinct. Eerlijk gezegd maakt het me een beetje bang.

‘Ik wil heel andere dingen met je doen.’ Gijs ziet er verwilderd uit.

‘Oké. Maar laten we eerst samen foto’s maken,’ probeer ik hem te overtuigen.

‘Waarom moet ik eigenlijk foto’s van je maken?’

‘Die heb ik nodig om de wereld te veroveren!’ Ik zeg het zonder een greintje twijfel. Het is de waarheid. Gijs kijkt me verbaasd aan en begint dan te lachen. ‘De wereld veroveren’ klinkt natuurlijk nogal arrogant. Maar het is mijn plan. En ik weet zeker dat het me gaat lukken, als ik maar hard genoeg mijn best doe.

‘Zullen we eerst verdergaan met waar we mee bezig waren?’ Terwijl Gijs het zegt, komt hij dichterbij. Zijn gezicht is nu vlak bij het mijne. Op mijn wang voel ik zijn adem. Stoïcijns kijk ik langs hem heen.

Misschien heb ik iets te makkelijk gedacht over de op hol geslagen hormonen van een zeventienjarige jongen.

Nerveus probeer ik zijn aandacht weer terug te brengen naar mijn doel. 'Ik ga de wereld veroveren als model. En ik wil wat foto's sturen naar modellenbureaus in New York.'

Gijs schiet net niet weer in de lach. 'Oké...' Hij staat nog steeds vlakbij, maar ik zie dat hij anders naar me kijkt. 'Ik vind je superknap, maar een model? Ik weet het niet. Die zijn toch altijd heel mager, met benen tot hun oksels en zo.'

'Vind je me dik dan?' Ik schrik.

'Nee, nee, natuurlijk niet. Maar je bent ook niet vel over been, zoals al die modellen.'

'Ik kan toch afvallen?' Ineens voel ik me te dik, te groot en te lelijk. Ja, wat denk ik wel niet? Echt stom om te geloven dat ik ooit model zou kunnen worden. Het idee alleen al... Mijn hele plan om Gijs foto's te laten maken en die op te sturen naar modellenbureaus in New York lijkt een ontiegelijk debiel idee. En de droom dat ik vervolgens in snel-treinvaart een modellencarrière zou kunnen starten, gaat in rook op. 'Laat maar zitten.' Ik wil dat hij oprot. Nu.

'Ik bedoel het niet lullig of zo.'

'Nee, natuurlijk niet.' Ik voel me een ontzettende sukkel. 'Misschien kun je beter gaan.'

'Doe niet zo gek. Als je zo graag wilt dat ik foto's van je maak, dan doe ik dat toch?'

'Echt?'

'Natuurlijk.' Gijs kijkt me aan. Zijn staalblauwe ogen doorboren me. Direct voel ik mijn wangen weer rood kleuren. Pfff, hij is zo knap dat ik er bijna duizelig van word.

'Dan wil ik wel eerst met je naar bed.' Hij weet van doorpakken, dat is zeker.

De gedachte aan zijn lippen op mijn huid geeft me een warm gevoel in mijn hele lichaam. Maar waarom twijfel ik dan nog? De eerste keer moet toch bijzonder zijn, flitst door me heen. Iets om je je hele leven lang te herinneren. Geen vluchtig intermezzo tijdens een tussenuur. Maar toch... wat maakt het eigenlijk uit? We zijn hier nu. En hij wil mij. Hij wil mij. Mij. Hij. Wil. Mij. Zo geliefd heb ik me nog nooit gevoeld. Het moet toch een k  er gebeuren... Waarom zou ik nog langer wachten? Op wie? Een leukere jongen? Ik wil niet wachten. Geduld hebben is nooit een van mijn beste eigenschappen geweest. Ineens weet ik het zeker.

‘Oké.’

Mijn antwoord verrast Gijs. Dit had hij overduidelijk niet meer verwacht. Het duurt toch zeker een hele nanoseconde voor hij begint te grijnzen. ‘Kleed je uit,’ is alles wat hij zegt. Ineens schaam ik me voor mijn lichaam en ik draai me met mijn rug naar hem toe. Dan gehoorzaam ik en begin me uit te kleden. Mijn bloes heb ik zo uitgetrokken. Daarna stroop ik mijn spijkerbroek van mijn benen af en sta ik in mijn ondergoed voor hem. Mijn rug naar hem toe. Ik ben zenuwachtig.

‘Draai je eens om, ik wil je zien.’

Ik aarzel. Zijn ogen voel ik branden op mijn naakte huid. Maar het enige wat ik nu kan, is doen wat hij zegt. Langzaam draai ik me naar hem toe.

‘Doe je bh uit.’

Fuck, ik voel me ongemakkelijk maar toch wil ik niets liever dan door hem aangeraakt worden. Na wat onhandig gewriemel heb ik mijn bh losgemaakt. Even sta ik er hulpeloos mee in mijn hand. Om mezelf een houding te geven gooi ik hem maar op de grond.

‘Nu je slipje.’ Gijs’ wangen kleuren rood van opwindning.

Opgelaten rol ik mijn slipje naar beneden. En dan sta ik poedeltje-naakt voor hem in het midden van de woonkamer. Het voelt vreemd, maar ook spannend. Alsof we iets doen wat niet mag. Alsof we ieder

moment betrapt kunnen worden. Ik voel me op een rare manier opgewonden. Alsof mijn hele lichaam elektrisch geladen is.

Gijs heeft binnen een mum van tijd ook al zijn kleding uitgetrokken. Naakt komt hij dichterbij. Zijn vingers raken mijn tepels aan, die direct hard worden. Dan zakt hij door zijn knieën voor me op de grond. Het volgende moment voel ik zijn mond op mijn venusheuvel. Zijn tong zakt af naar mijn liezen en vervolgens likt hij mijn schaamlippen. Zijn mond is overal. Even denk ik dat ik door mijn benen ga zakken. Een golf van warmte rolt door mijn onderbuik. Jemig, zijn mond is heerlijk. Ik wil dat hij doorgaat. Hij mag niet stoppen. Eigenlijk wil ik het uitschreeuwen, maar dat durf ik niet. Een nauwelijks hoorbaar zuchtje adem ontsnapt uit mijn mond.

Nauwelijks vijf minuten later rolt Gijs van me af. Ik lig op mijn rug en staar naar de houten lambrisering, die helemaal tot aan het plafond loopt. Dus dit was het dan? Niet onprettig, maar ook niet wereldschokkend lekker. Het begon veelbelovend, toen Gijs zijn mond liet ronddwalen. Maar het vervolg had van mij niet gehoeven. Beetje klungelig en best pijnlijk, maar gelukkig ook heel snel voorbij. Ik ben er nog niet uit of ik dit voor herhaling vatbaar vind. Misschien moet ik er gewoon beter in worden? Oefening baart kunst, zeggen ze.

Nog licht nahijgend draait Gijs zich op zijn rechterzij naar me toe. Zijn wangen hebben de kleur van overrijpe aardbeien. Gedachteloos speelt hij met mijn linkertepel, die prompt hard wordt. ‘Wat vindt je vader er eigenlijk van dat je model wilt worden?’

Zijn vraag komt compleet uit de lucht vallen. Waarom wil hij dit weten? Het laatste waar ik het nu over wil hebben, is mijn vader. En al helemaal niet wat hij van mijn plannen vindt om model te worden.

Ik kom overeind, pak de fles drank van de salontafel en schenk

nog eens een ronde in. Uitdagend houd ik Gijs het glas wodka voor. ‘Hier, drinken.’ Iets te hard en iets te stoer proost ik met mijn glas tegen het zijne.

‘Probeer je me dronken te voeren of zo?’ Zijn vraag beantwoord ik met het in één keer leegklokken van mijn eigen glas. Dan kan hij niet achterblijven. Gijs neemt een voorzichtig slokje. Ik moet bijna overgeven en het is net alsof mijn slokdarm in lichterlaaie staat. Met moeite weet ik mijn gezicht in de plooi te houden.

‘Ga je me nou nog vertellen wat je vader van je plannen vindt?’

De aanhouder wint. ‘Mijn vader heeft hier helemaal niks mee te maken.’ Mijn stem klinkt iets te schel.

‘Je wilt toch naar New York? Dan moet hij toch toestemming geven of zoiets?’ Gijs lijkt oprecht verbaasd.

‘Nee hoor, mijn vader houdt me echt niet tegen. Dat bepaal ik zelf.’

‘Je bent pas vijftien. Vindt hij je niet veel te jong?’

‘Nee hoor, dat vindt hij niet erg.’

Gijs staart me aan. Stomverbaasd. ‘Gelul. Je vader laat je echt nooit naar New York gaan. Je moet toch naar school?’

‘Ik ga dit doen. Of mijn vader het nou leuk vindt of niet.’ Ik probeer zo overtuigend mogelijk te klinken. ‘Dit wil ik en dit ga ik doen.’

‘Oké, rustig. Ik denk gewoon dat je beter kunt wachten tot je je diploma hebt gehaald.’

Wat een zeurpiet, Gijs wordt opeens een stuk minder aantrekkelijk. ‘Nee, het moet nu. Als model moet je vroeg beginnen met het opbouwen van je boek.’

‘Je boek?’ Vragend kijkt hij me aan.

‘Mijn boek. Mijn portfolio, weet je wel. Als model moet je eerst je boek opbouwen voor je echt veel gaat werken. Eerst doe je testshoots met fotografen om al je gezichten te laten zien. Dan word je geboekt voor editorials...’

‘Editorials?’

‘Ja, dat zijn modereportages voor tijdschriften en zo.’

‘Klinkt alsof je er al goed over nagedacht hebt.’

‘Jazeker, ik heb al precies uitgezocht voor welk bureau in New York ik het liefst wil werken. Elite. Daar zit Linda Evangelista bij. En Cindy Crawford ook.’

Gijs begint te lachen. ‘Maar is dat niet iets te ambitieus? Waarom begin je niet gewoon in Nederland? Je hebt hier toch ook modellenbureaus?’

‘Nee, ik wil de wereld veroveren. En ik weet zeker dat me dat gaat lukken als ik naar New York ga.’

‘Ik merk het.’ Gijs begint te lachen.

‘Ik maak geen grapje, hoor.’

We liggen nog steeds op het tapijt in de woonkamer. Allebei naakt. Naast ons twee glazen en een fles aangebroken wodka. De haren van de berber prikken irritant in mijn rug.

‘Gaan we het doen?’ Ik wil niet langer blijven liggen.

‘Wat bedoel je? We hebben het toch net gedaan.’

‘Grappig hoor. Jij zou toch foto’s maken van mij?’

‘Kunnen we dat niet een andere keer doen?’ Veel zin lijkt hij er niet in te hebben.

‘Je hebt het beloofd.’

Ik schrik als Gijs onverwacht omhoogkomt en gaat zitten. Even denk ik dat hij zich zo snel mogelijk uit de voeten wil maken. Het zou me nog niet eens heel erg verbazen.

‘Oké, ik help je.’ Hij glimlacht.

‘Echt?’

‘Ja. Echt.’

Het duurt eindelijk voor hij is opgestaan, zijn spijkerbroek en shirt weer heeft aantrokken en uiteindelijk zijn camera uit zijn tas heeft

gepakt. Ondertussen bereid ik me voor: de outfit die ik vanochtend al klaar had gelegd aantrekken, mijn mascara bijwerken, mijn haar in model brengen... Wanneer ik even later voor hem sta, is hij bezig de plek te bepalen met het beste licht. Nog steeds lijkt hij er niet heel veel zin in te hebben. Maar als ik eenmaal voor zijn lens sta, raakt hij al snel enthousiast.

‘Doe je kin eens wat meer omhoog!’ Braaf doe ik wat hij zegt.

‘Nee, dat is te veel. Iets terug naar beneden. Het is mooi als het licht op je gezicht valt.’ Voor mijn ogen verandert Gijs in een professionele fotograaf. Ik probeer precies dat te doen wat hij wil.

‘Ja. Zo ja. Maar je moet sexy kijken. Een beetje mysterieus.’ Ik probeer mijn meest sexy blik uit.

‘Nee. Nee. Dit is niet echt.’ Ik schrik van zijn harde woorden. ‘Ik voel het niet,’ zegt hij dramatisch. ‘Niet zoals ik het voelde toen je net naakt voor me stond.’

Ik had mijn sexy look dan wel geoefend voor de badkamerspiegel, maar toch voel ik me opgelaten om die nu opnieuw voor Gijs’ camera tevoorschijn te toveren. ‘Denk aan hoe je daarnet voor me stond.’ Gijs blijft door zijn lens kijken. ‘Ik wil dat je me aankijkt alsof je me wilt. Nu. Hier. Alsof alleen wij op de wereld zijn.’ Ik probeer verleidelijk te glimlachen.

Gijs laat zijn camera zakken. Teleurgesteld schudt hij nee. ‘Ga eens terug naar het moment toen je voor me stond. Hoe het voelde toen ik de binnenkant van je bovenbenen kuste?’

Even ben ik van mijn stuk gebracht. Dat kan ik niet, hoor, flitst het door mijn hoofd. Maar ik kan nu niet falen. Dit wil ik. Dit kan ik. Geen schaamte. Wat ik nog voel aan schaamte druk ik weg. En dan haal ik moeiteloos dat gevoel terug. Mijn statisch geladen lichaam. Alsof ik niet meer kan denken. Alsof we inderdaad alleen op de wereld zijn, hier en nu.

‘Ja. Ja.’ Enthousiast begint Gijs te klikken. ‘Zo ja.’ En hij houdt niet meer op.

**

Een paar dagen na onze fotoshoot gaat Gijs na school weer met me mee. Het voelt nog steeds onwennig om in zijn aanwezigheid te zijn. Zonder woorden aan elkaar vuil te maken, fietsen we de vijf minuten naar mijn huis. Als ik mijn fiets tegen de zijmuur zet, zie ik dat Gijs onzeker naar de zwarte Saab van mijn vader kijkt, die op de oprit staat.

‘Is je vader thuis?’

‘Nee hoor.’ Ik probeer stoer te klinken.

‘Maar zijn auto staat er. Is-ie niet toevallig eerder thuis van zijn werk?’

‘Nee, hij is op zakenreis.’

‘En wie is er dan bij jullie in huis?’ Gijs klinkt overduidelijk verbaasd.

‘Ik ben thuis,’ zeg ik zo overtuigd mogelijk.

‘Ja, maar komt er geen oppas of zo?’

‘Natuurlijk niet! Ik ben al vijftien.’

‘Hoelang is je vader weg dan?’

‘Twee weken.’

Zijn mond valt open.

Ik zoek de sleutel in mijn tas.

‘Wat? En dan ben jij twee weken alleen thuis?’ Hij lijkt verbijsterd dat mijn vader me zo’n lange tijd achterlaat. Tja, mijn pa had nou eenmaal een belangrijke baan bij een grote oliemaatschappij. Carrière maken deed je niet zomaar. Dan moest je offers brengen, zei hij vaak. Hij zat in de directie. En dat was hem niet komen aanwaaien. Bij zo’n

baan hoorde ook dat je hard werkte, vaak op zakenreis moest en pas 's avonds laat thuis was. Vaak genoeg sliep ik al als hij zijn auto op de oprit parkeerde.

‘Wie zorgt er dan voor je?’

‘Ik zorg voor mezelf.’ Ik doe de voordeur open. De kilte overvalt me.

‘En dat vind je niet erg?’ Gijs loopt achter me aan naar binnen.

‘Nee hoor, ik ben het gewend.’ Abrupt draai ik me om naar Gijs. Even schrikt hij als ik hem recht aankijk. Ingehouden woede. Niet laten merken. Niet laten blijken dat hij precies de zere plek heeft gevonden. Geruisloos gaan mijn stekels overeind staan. Hard, scherp en in het verleden altijd een uitstekend pantser om met zulke opmerkingen om te gaan.

‘Ik bedoel het niet lullig of zo.’ Hij lijkt te zoeken naar de juiste woorden. ‘Maar ik vroeg me gewoon af wie er voor je zorgt.’

Ik kijk hem aan en besluit dat ik het hier niet met hem over wil hebben. Hier praat ik nooit over. Nooit, met niemand niet. Maar zijn opmerkingen hebben het deurtje naar mijn verleden al geopend. Door een kiertje sijpelen heel verraderlijk de herinneringen naar binnen. Het gevoel van eenzaamheid. Het gevoel onzichtbaar te zijn. Door niemand gezien. Ik ben niet anders gewend. Zolang ik me kan herinneren, sta ik er in mijn eentje voor. Net vijf jaar was ik toen in een paar weken tijd mijn veilige leventje op zijn kop werd gezet. En het zou nooit meer hetzelfde worden.

**

We waren nog niet zo lang geleden verhuisd naar ons nieuwe huis in Zuid-Frankrijk. Dat moest vanwege het werk van mijn vader. Ik was nog aan het wennen aan het nieuwe huis toen ik uit logeren moest.